

[Justitsministeren.]

udtale: han vil sikkert, naar han kommer herop, sige saadan og saadan. Det har imidlertid altid for mit Vedkommende været noget, som jeg *ikke* vilde sige. Jeg ved ikke, hvorfor det ærede Medlem bruger denne Diskussionsmaade, den er ikke videre venlig eller høffig. Jeg vil ikke paa nogen Maade sige, at det vil blive dyrere for Landet at gennemføre den her foreslaaede Ordning end at bevare den bestaaende. Det vil tværtimod blive dyrere at bevare den bestaaende Ordning, idet vi maa forvente, at det efterhaanden bliver saadan, at Dommerne bliver siddende i deres Embeder og oppebærer deres Gage, saa længe de paa nogen Maade kan. Den ene vil gøre det, den anden vil gøre det, og ingen behøver at skamme sig ved det. Det bliver dyrere for Staten. Eller ogsaa kommer man i den Situation, at man maa afskedige Dommerne med deres fulde Gage i Pension og gøre det ved et stort Antal Dommere, og efterhaanden som dette Antal vokser, bliver det dyrere og dyrere for Staten. Jeg kan derfor slet ikke være enig med det ærede Medlem paa dette Punkt, og jeg vil anmode det ærede Medlem om herefter, naar han tror sig enig med mig om noget, da at lade mig bekræfte det selv, saaledes at han ikke er den, der bekræfter det i Forvejen.

Det ærede Medlem var endvidere bange for, at Dommerne, naar dette Lovforslag blev gennemført, skulde komme til at krybe for de politiske Partier. Af hvilken Grund skulde Dommerne komme til det? Hvilken Indflydelse skulde de politiske Partier kunne øve paa Dommernes Stilling som Følge af, at der er en Lov, hvorefter Dommere skal gaa, naar de har naaet 70 Aars Alderen? Jeg synes ikke, denne Paastand har nogen som helst Realitet. Den Fare, det ærede Medlem talte om, eksisterer kun som en Tanke, ikke i Virkeligheden.

Administrationen vil heller ikke faa større Indflydelse paa de Dommere, som er mellem 65 og 70 Aar. Thi det vil, naar der er foreskrevet en Aldersgrænse paa 70 Aar, blive langt vanskeligere end nu for Administrationen at gaa med til eller selv tage Initiativet til at afskedige en Dommer, som er mellem 65 og 70 Aar. Nu kan man sige: Før eller senere maa dog den Dommer afskediges, han kan ikke ret længe bestride sit Embede og begynder aabenbart ogsaa selv at ønske at gaa; saa kan man afskedige ham, for han skal dog en Gang afskediges med fuld Gage. Men naar det bestemmes, at Dommeren skal gaa af med sædvanlig Pension, naar han er 70 Aar, kan jeg ikke

tænke mig, at nogen Minister vil afskedige ham, inden han bliver de 70, medmindre det er tvingende nødvendigt. Det bliver altsaa efter dette Lovforslags Vedtagelse langt vanskeligere end nu for en Minister at afskedige en Dommer, der er mellem 65 og 70 Aar.

Til det ærede 16de tingvalgte Medlem (Godskesen) vil jeg sige, at man ikke kan overlade det til den enkelte Dommer selv at afgøre, om han skal gaa. Ja, undskyld, det ærede Medlem er altid saa elskværdig mod mig, og det er naturligvis paa en Maade vanskeligt at diskutere med det ærede Medlem, som selv er over de 70 Aar, om, hvor galt det kan være, at Dommere bliver i deres Embede, naar de er over 70. Jeg vil derfor forudskikke den Bemærkning, at det ærede Medlem naturligvis er en Undtagelse i Henseende til Livskraft og Kløgt til Trods for høj Alder eller netop er en af de vise gamle. Saaledes vil jeg betragte det ærede Medlem, og saa vil han ogsaa nok uden Vrede finde sig i, at jeg siger noget om Folk i Almindelighed, som er over 70 Aar, og ikke tage nogen Krænkelser deraf. Det ærede Medlem udtalte nemlig, at de, der vil blive tilbage som Dommere, naar de er over 70, er de vise gamle. Jeg er bange for, at de vise trækker sig tilbage, og at det bliver de uforstandige over 70 Aar, som bliver siddende. Jeg tror nemlig, Naturen har indrettet det saadan, at naar vi Mennesker er op imod 70 Aar — jeg taler om Mennesker i al Almindelighed —, er vi inde i en Aldersperiode, hvor vi begynder at mærke Alderens Tryk og at sammenligne med, hvordan det var tidligere, og sige til os selv: Nu kan du ikke blive i din Stilling meget længere, du kommer til at trække dig tilbage. Men Naturen er saa god imod Menneskene, at den, naar de bliver rigtig gamle og virkelig ikke kan mere, indgyder dem den Overbevisning, at de er raske og livskraftige og meget stærke og dygtige. Hvis man derfor ikke har trukket sig tilbage i rette Tid, bliver man let siddende meget, meget for længe, og saadan vil det let gaa med Dommerne. Det er noget andet med Rigsdagsmænd, som er valgt for en kort Periode, og som har deres Vælgeres Attest for, at de er tilstrækkelig kloge og handlekraftige til at sidde i Rigsdagen; de har jo en Domstol, som periodisk afgør, om de duer mere. Men det er ikke saadan for de Folk, der sidder i Dommerembederne, de har ikke den Regulator, som Rigsdagsmændene har ved Valgene. Derfor vil det let gaa saadan med Dommerne, at de vise Oldinge trækker sig tilbage i Tide, men de uforstandige bliver siddende og